

ПРОРОЦТВО

Грайливе багаття, потріскуючи в замріяну тишу нічного космосу і пострілюючи в полохливу темряву принишклого лісу, весело дожирало обвуглені коструб'я смолистої поліської сосни, тим самим позбавляючи себе необхідної потенції на найближче майбутнє, і геть не дбало про цю печальну перспективу, бо було безтурботно молодим. Високо, до предковічного мерехтіння незбагнених зір, підіймалися збуджені іскри, радісно відриваючись від рожевих язиків материнського полум'я і мріючи про вільне високе життя самодостатніх небожителів.

Велетенські столітні сосни заздрісно дивились їм услід, захоплено похитуючи розлогими чорними, на тлі зоряного неба, кронами, немов прагнучи й собі змахнути могутніми крилами-вітами та й піднятися в замріяну безодню ворожбитських небес. Мріяли, прагнули, та не здіймалися – не пускало цупке коріння. Воно здавна й назавжди в'їлося в цю піщану пісню землю жадібними пальцями й нетерплячими щупальцями, вгризлося на всенький обшир соснових крон, аби ні буйний вітер-верховій, ні люта буря невблаганна, ані власні примхи-забаганки не закрутили кучерявих голів замріяним соснам, аби стояли вони тут, де випала запопадлива доля, захищали беззахисні поля, прикрашали старіючу землю, народжували власне продовження, а зоряні мрії – так хто ж заважає, шуміть собі чутливим верховіттям. І стійте.

Довкола нічного багаття, сп'янілі від власної юності та відьомського напою з чарівною лейбою «Солнцедар», здебільшого мікшерними парами, розсипані були студентські тіла. Вони утворювали два неправильної форми живі кола, час від часу змінюючи ту зухвалу неправильність до непристойності, коли якійсь із нетерплячих пар конче кортіло вирватись за

хитку межу, бодай, одного з тих двох зачарованих кіл. В дальньому колі панував майже безгрішний Ерос, в першому колі хтось із древніх геологів щиросердно й дотепно розповідав, як він мало не відкрив фантастичне родовище, як він потім мало не досяг нездійсненної мети, як він майже злетів, та вже корабельним якорем тримали його, сухопутного, численні борги знешкіреної честі й невидима людському оку нездоланна павутина невідкладних обов'язків. Коли колу першому ставало сумно, воно спалахувало хтивим протуберанцем чергової пари й віддавало її веселішому другому колу, звідки награним тоном і фальшивим альтом заштатної акторки бальзаківського віку періодично долидало «лобизай мене!», від чого в колі першому декого нудило і він прожогом вилітав у відкритий простір нічного лісу.

Древній геолог перехилив у гостинне горло омріяний кухоль жажливого пійла й смиренно заснув біля згасаючого вогнища. Перше коло покочувало в друге, залишивши на місці шалено ламаної кривої дві одчайдушні точки, які так і залишилися біля осиротілого багаття, не дивлячись на всі намагання наполегливого Тараса перемістити непоступливу Наташу в, деформованому опівнічною темрявою, рухливому просторі.

– Давай, краще, я тобі поворожу! – запропонувала неприступна, як Хотинська фортеця, жадана однокашниця, беручи його ліву руку в свої пухкі іграшкові долоньки й вивертаючи її до темних спалахів лісової ватри, аби краще розгледіти чужу долю.

Конкретно ображений Тарас погодився винятково від страхітливої безвиході та неймовірної безнадії. Зосереджена Наташа деякий час водила вказівним пальцем правої руки по припишклій долоні його покірної лівиці, вивчаючи доленосний малюнок її чітких ліній та, заодно, збуджуючи чутливого юнака божественною ніжністю цнотливого дотику, аж поки небесне осяяння не зійшло на її вишукану голівку і вона не прорекла: «По ранній доріжці на тебе чекає велике і справж-

не кохання, по дальній доріжці ти станеш знаменитим. Все буремне життя ти будеш гнатися за примарним журавлем у чужому небі, нехтуючи реальною синицею у власних руках».

– Ні фіга собі! Оптимістичний прогнозик! – випалив, приголомшений не так багатю суттю, як несподіваною формою пророчого пророкування, донедавна веселий Тарас. – Ти ж врожила по живій і прагнучій тебе руці, а шпариш, як по бездушних картах, – його жива і прагнуча рука зробила невдалу спробу обійняти таємничу в кволих спалахах гаснучих жаринок Наталку-ворожку.

– Іди, краще, лови свого омріяного невловимого журавля! – порадила невблаганна смуглянка. – Я ж бо – звичайнісінька синиця!